

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **X.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2023, č. j. 30 A 70/2023-40,

t a k t o :

- I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny. Ačkoliv ji byla udělena dočasná ochrana v Litevské republice, dne 28. 7. 2023 o tutéž ochranu požádala i v České republice. Žalovaný její žádost téhož dne označil za nepřijatelnou právě z důvodu, že už jí dočasnou ochranu udělil jiný členský stát EU [s odvoláním na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, dále též „*Lex Ukrajina*”].

II.

[2] Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že jí vrátil žádost o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost. Krajský soud její žalobě v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl a výrokem I. deklaroval, že uvedený zásah žalovaného byl nezákonný.

Výrokem II. pak žalovanému přikázal, aby ve lhůtě jednoho měsíce obnovil stav před zásahem, jelikož jeho následky stále trvají. Krajský soud ve shodě s žalobkyní konstatoval, že výluka soudního přezkumu ve smyslu § 5 odst. 2 *Lex Ukrajina* je v rozporu s unijním právem. Podanou žalobu proto projednal jako přípustnou. K věci samé uvedl, že otázka nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) *Lex Ukrajina* byla správními soudy již několikrát řešena. Nejen ony, ale i Veřejný ochránce práv přitom opakovaně dospěli k závěru, že česká úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu v *Lex Ukrajina* je v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále též „směrnice o dočasné ochraně“ nebo jen „směrnice“). S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil. Poukázal na to, že směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standard úrovně ochrany, tedy že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou se však vydat opačným směrem a stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. To však Česká republika zavedením institutu nepřijatelnosti v podobě § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* učinila, neboť vytvořila nový důvod pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice. Na rozporu této právní úpravy se směrnicí o dočasné ochraně nemohou nic změnit argumenty žalovaného, v nichž poukazoval na nerovnoměrné rozložení cizinců mezi členské státy, na čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, na nutnost ochrany před zneužíváním práva a na to, že žalobkyně není osobou vysídlenou, pokud jí byla udělena dočasná ochrana v Litvě. Krajský soud uzavřel, že žalovaný vrácením žádosti o dočasnou ochranu pro její nepřijatelnost zasáhl do práv žalobkyně nezákonným způsobem.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též s. ř. s.). Souhrnně nesouhlasí s posouzením právní otázky souladu vnitrostátní právní úpravy (*Lex Ukrajina*) se směrnicí o dočasné ochraně, jak je provedl krajský soud. Mimo jiné namítá, že v daném případě nebyly naplněny podmínky doktríny *l'acte clair* a už vůbec ne *l'acte éclairé* pro to, aby krajský soud nepoužil vnitrostátní ustanovení. Pokud měl krajský soud za to, že § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* nelze použít, měl u Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) iniciovat řízení o předběžné otázce, nebo alespoň vyčkat na rozhodnutí SDEU v řízení o předběžných otázkách položených ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023, případně podat návrh na zrušení daného ustanovení Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[4] Dále stěžovatel podrobně rozvedl argumenty na podporu svého názoru, že vnitrostátní právní úprava není s tou unijní v rozporu. Zdůraznil, že dočasnou ochranu nelze podle směrnice požívat ve více členských státech, o čemž svědčí zejména její články 15 odst. 6 a 26 odst. 4. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* podle něj dopadá na osoby, které nejsou vyloučeny z poskytnutí dočasné ochrany podle čl. 28 směrnice a současně nespádají do okruhu osob, jimž má být poskytnuta. Nejedná se tak o rozšiřování důvodů čl. 28, nýbrž o úpravu situace, která není směrnicí výslovně řešena. I z její preambule přitom plyne, že má zabránit druhotnému pohybu osob. Ten směrnice umožňuje pouze při splnění podmínek v čl. 15 nebo 26. Sporná česká úprava tak doplňuje směrnici a brání pokusům o zneužití práva na poskytnutí dočasné ochrany. K tomu dochází podle stěžovatele právě opakovaným podáváním žádostí o dočasnou ochranu. Právo sekundární volby členského

pokračování

státu neplyne ani z rozhodnutí Rady č. 2022/382. Jediným účelem dočasné ochrany je poskytnout těm, kteří opouštějí zemi původu v důsledku tamních událostí a bezpečnostní situace, jakési dočasné útočiště, nikoliv umožňovat druhotný pohyb jejím držitelům. Jednání žalobkyně bylo bezpochyby účelové, když jako držitelka dočasné ochrany v Litvě, která tedy již neprchá před ruskou agresí, žádá o totéž oprávnění v České republice proto, že zde chce žít se svou zřejmě dospělou sestrou. K argumentaci krajského soudu stěžovatel poznamenal, že vyloučení žalobkyně z dočasné ochrany pro zneužití práva by také znamenalo rozšiřování důvodů čl. 28. Dodal, že čl. 11 směrnice neznamená nic více, než že členské státy nebudou aktivně přemísťovat držitele dočasné ochrany, kteří se neoprávněně nacházejí na jejich území, do státu, který toto povolení vydal. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV.

[6] Usnesením ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Azs 3/2024-17, Nejvyšší správní soud přerušil řízení v této věci. Učinil tak v souladu s § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. Jiný senát totiž již usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, předložil SDEU předběžnou otázku týkající se slučitelnosti institutu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu a výluky ze soudního přezkumu s právem EU.

[7] Řízení o této předběžné otázce SDEU vedl pod sp. zn. C-753/23 a rozhodl o ní rozsudkem ze dne 27. 2. 2025 (EU:C:2025:133; fiktivní jméno věci je *Krasiliva*). Tímto rozhodnutím odpadl důvod pro přerušení řízení o kasační stížnosti, proto soud v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., rozhodl o jeho pokračování.

[8] Stěžovatel v reakci na rozsudek *Krasiliva* zaslal kasačnímu soudu dne 7. 3. 2025 doplnění kasační stížnosti, v němž uvedl, že tuto nadále považuje za důvodnou. SDEU podle něj shledal v citovaném rozsudku jako neslučitelnou s právem EU pouze úpravu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) *Lex Ukrajina*, tedy z důvodu, že již žádost byla dříve podána v jiném členském státě, avšak nebylo o ní dosud rozhodnuto. Tento závěr však podle stěžovatele nelze vztáhnout na případy, na které dopadá § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina*, tedy kdy již byla dočasná ochrana poskytnuta v jiném členském státě. Poukazuje přitom na bod 30 odůvodnění uvedeného rozsudku, v němž SDEU konstatoval, že členský stát má při posuzování žádosti zkoumat, zda žadateli již nebyla poskytnuta dočasná ochrana jiným členským státem. Ačkoli SDEU již nevysvětlil, jak má členský stát v tomto případě postupovat, podle stěžovatele je zřejmé, že v takovém případě není žádost důvodná a nelze pobytové oprávnění vydat. Je tomu tak proto, že v tomto případě již žadateli jiný členský stát pobytové oprávnění vydal.

[9] Nad rámec uvedeného stěžovatel zopakoval svoji argumentaci, podle níž z žádného ustanovení směrnice o dočasné ochraně neplyne právo držitele dočasné ochrany na přesun do jiného členského státu. Naopak celá řada ustanovení této směrnice svědčí o tom, že uvedené právo držitelé nemají (konkrétně čl. 15 a čl. 26 směrnice, které upravují postup při přesunu bydliště do jiného členského státu, jakož i čl. 11 směrnice zavádějící režim navrácení neoprávněně pobývajících držitelů do hostitelského státu). V opačném případě by totiž tato ustanovení vůbec nemusela existovat – pokud by držitel dočasné ochrany měl

právo získat opětovně pobytové oprávnění ve státě svého výběru, postačoval by pouze čl. 8 směrnice o dočasné ochraně. Dohoda členských států o vyloučení čl. 11 přitom podle stěžovatele znamená toliko to, že si mezi sebou nebudou neoprávněně pobývajících držitele dočasné ochrany předávat; ne však již to, že by držitelé dočasné ochrany měli právo na přenesení pobytového oprávnění do jiné členské země. To podle stěžovatele potvrzuje rovněž SDEU, který v citovaném rozsudku vyhodnotil čl. 11 směrnice jako irelevantní. České republice tak z unijního práva neplyne povinnost udělovat povolení k pobytu osobám, které již předtím získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě.

[10] Žalobkyně se k doplnění kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Předtím než se bude Nejvyšší správní soud zabývat meritem věci, a to námitkou souladu vnitrostátní právní úpravy s unijní úpravou, vyjádří se k stěžovatelským procesním námitkám, které se týkají postupu krajského soudu. Dle stěžovatele krajský soud neměl rozhodnout ve věci samé, nýbrž předložit předběžnou otázku, případně vyčkat na rozhodnutí SDEU, nebo navrhnout Ústavnímu soudu zrušení dotčené právní úpravy.

[14] Co se týče položení předběžné otázky SDEU, Nejvyšší správní soud připomíná, že dle jeho ustálené judikatury nemá tuto povinnost ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie krajský soud jako soud první instance, ale naopak soud poslední instance, tj. ve správním soudnictví Nejvyšší správní soud, a to pouze za předpokladu, že vzniknou výkladové nejasnosti ohledně některého ustanovení unijního práva (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 17. 6. 2024, č. j. 10 As 71/2024-45). To ostatně Nejvyšší správní soud učinil ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023. Pro krajské soudy je ve správním soudnictví položení předběžné otázky procesní možností, nikoli povinností. Prostý nesouhlas stěžovatele s posouzením jeho návrhu nemůže v obecné rovině zakládat ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správní soudu ze 14. 8. 2014, č. j. 9 Afs 141/2013-39). V případě řízení před soudem prvního stupně nepředstavuje čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie procesní prostředek, který mají účastníci řízení k dispozici, a nestačí tedy, že účastník řízení ve sporu probíhajícím před vnitrostátním soudem tvrdí, že spor nastoluje otázku ohledně platnosti práva EU [rozsudek SDEU ze dne 10. 1. 2006, *International Air Transport Association (IATA)*, C-344/04; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. Aprk 24/2017-36, č. 3669/2018 Sb. NSS, body 22 a 23].

pokračování

[15] Krajský soud nemá ani povinnost přerušit jím vedené řízení a vyčkat rozhodnutí SDEU, i když ví o jiném, před SDEU již probíhajícím řízení, jehož předmětem je zodpovězení podstatné právní otázky týkající se výkladu unijního práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 275/2022-28). Obligatorní přerušování dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je aplikovatelné pouze v případech, kdy krajský soud řízení přerušuje, neboť předběžnou otázku SDEU v rámci daného řízení sám také předkládá. Všechny ostatní případy fakultativního přerušování správními soudy všech stupňů (což je i aktuálně posuzovaný případ) pak spadají pod § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Byť tedy krajský soud není vázán povinností přerušit řízení, má vždy možnost postupovat dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a raději vyčkat rozhodnutí SDEU. Platí totiž, že pokud se krajský soud rozhodne nevyčkat na rozhodnutí SDEU, vystavuje se tím riziku, že Nejvyšší správní soud v návaznosti na rozhodnutí SDEU přistoupí ke zrušení jeho rozhodnutí, pokud krajským soudem zaujatý právní názor bude v rozporu s výkladem poskytnutým SDEU. Jedná se však o rozhodnutí, které je v diskreci krajského soudu, a proto nevyčkání rozhodnutí SDEU nemůže představovat samo o sobě vadu řízení. Nutno dodat, že v projednávané věci krajský soud rozhodl krátce poté, co Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023 položil předběžnou otázku. Krajský soud o tomto postupu tudíž ani nemusel vědět.

[16] K obecné námitce, že krajský soud mohl alespoň podat návrh na zrušení § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy, Nejvyšší správní soud připomíná, že postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy nelze procesním úkonem účastníka vynutit, neboť posouzení ústavnosti aplikované právní normy a případné předložení věci Ústavnímu soudu je v diskreci správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 6 Ads 178/2019-28). Sám stěžovatel se k tomuto postupu vyjadřuje v kasační stížnosti zcela obecně. Důvod k takovému postupu ani Nejvyšší správní soud neshledal.

[17] K jádru samotného sporu, tedy k otázce souladu vnitrostátní právní úpravy s unijní úpravou, Nejvyšší správní soud předesílá, že se totožnými otázkami, jako jsou nastoleny v nyní posuzovaném případě, zabýval opakovaně. Věnoval se jim zejména v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42. V něm podrobně reagoval na argumentaci účastníků řízení, která byla v případě žalovaného prakticky totožná jako shora shrnutá, ať už se jedná o obsah kasační stížnosti či o jeho interpretaci rozsudku ve věci *Krasiliva*.

[18] Na závěry rozsudku ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 již Nejvyšší správní soud také navázal v řadě dalších případů, které se týkají právně a skutkově obdobné situace. Tedy situace, kdy žadatel požádá o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, ta je mu udělena, a aniž by se jí vzdal, požádá o její udělení i v České republice, přičemž nová žádost je shledána jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* (viz rozsudky ze dne 17. 4. 2025, č. j. 9 Azs 98/2024-34, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 2 Azs 270/2024-38, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49, ze dne 29. 4. 2025, č. j. 8 Azs 20/2024-53, aj.). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů, které jsou napříč jeho senáty jednotné, odchýlit. Nyní proto pro stručnost zcela odkazuje na rozsudek ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 a níže pouze shrnuje podstatné závěry, které se s ohledem na totožnost kasační argumentace stěžovatele plně uplatní i v tomto případě.

[19] Nejvyšší správní soud konstatoval, že v rozsudku *Krasiliva* SDEU jednoznačně potvrdil právo osoby požívající dočasné ochrany na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu. Proto přehodnotil své závěry vyslovené dříve v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46. Výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 *Lex Ukrajina* není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany právo na účinný prostředek nápravy nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat.

[20] Dále je třeba upozornit, že podle citovaného rozsudku, udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu *Lex Ukrajina* ve skutečnosti znamená *poskytnutí dílčích práv* osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382 (jinými slovy členské státy udělují pouze oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucí), nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. Členské státy tak mají pouze omezenou možnost odepřít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Role členských států je omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezenou v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany.

[21] Nejvyšší správní soud se v odkazovaném rozsudku dále zabýval otázkou, zda z práva EU plyne osobám požívajícím dočasné ochrany právo po dobu jejího trvání určovat (a to i opakovaně), v jakém členském státě jim budou ze strany členských států poskytována práva plynoucí z dočasné ochrany. Dospěl přitom k závěru, že státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu, který si zvolí. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* právu EU odporuje (k bližšímu odůvodnění viz body 35 až 70 rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42).

[22] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň. Již v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, však naznačil, že tento problém nenastane, pokud osoba pobytovým oprávněním v jiném členském státě nedisponovala (buď proto, že o něj poprvé žádá v České republice, anebo z důvodu, že ji nebylo v jiném členském státě vydáno) či již nedisponuje (např. se jej vzdala). K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 (konkrétně v odst. [78] bodu 4. jeho odůvodnění) konstatoval, že ani v případě, kdy bude žádost o dočasnou ochranu v České republice podána poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě a toto pobytové oprávnění je stále platné a trvá, nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* pro jeho neslučitelnost s právem EU. Takovou žádost je nutné věcně projednat s tím, že Nejvyšší správní soud v citovaném bodu žalovanému poskytl i postup, jak s takovou žádostí naložit: „Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.“

pokračování

- a. *Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.*
- b. *Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nezbytné údaje vloží do informačního systému TPD (Temporary Protection Platform – pozn. soudu).*
- c. *Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.“*

[23] V posuzované věci mezi stranami není sporu, že žalobkyně byla k datu podání žádosti držitelkou dočasné ochrany v Litevské republice. Stěžovatel namísto toho, aby žalobkyni poskytl prostor k tomu, aby se vyjádřila, zda na své žádosti trvá a poučil ji o možném dalším postupu s ohledem na to, že nelze čerpat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, žádost žalobkyně shledal nepřijatelnou. Krajský soud proto došel ke správnému závěru, že tímto vrácením žádosti žalobkyně stěžovatel nezákonně zasáhl do jejích práv.

[24] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel úspěch ve věci neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně. Ta však v řízení o kasační stížnosti neučinila žádný úkon a soudu své náklady ani nijak nedoložila. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu